Людміла Шклёда

КВІТНЕЙ, МАЁ ПАЛЕССЕ!

Не мае лепш, здаецца,
Тых хваляў з траў і ніў.
Радзімаю завецца
Куток, што так зрадніў.

Прысяду я на ўзлессі:
Тут з кветак дываны.
І часта на Палессі
Свой гімн пяюць званы.

Квітней, маё Палессе,
Мой, любы сэрцу край!
Паклон хай б'е калоссе...
Сіл, моцы набірай!

Люблю твае прасторы:
Лясы, палі, лугі...
Тут з рэк, азёр узоры.
Не трэба мне другі.

З паклонам я звярнуся
Да зорак, да крыніц:
«Свой край любіць клянуся,
Край вечных таямніц!»

Навокал так прыгожа:
Прырода, родны кут...
Гучаць, як рэха, можа:
«Мой лёс і шчасце тут!»